

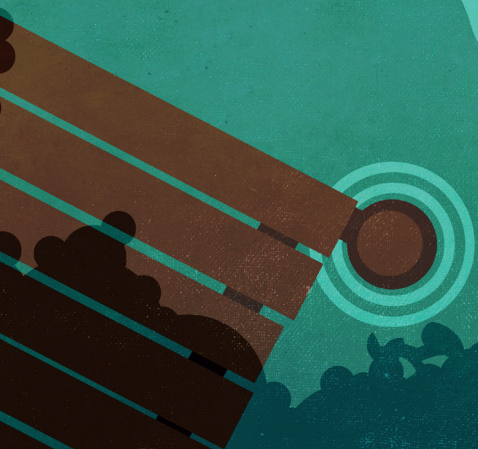
MICHELLE
VISSER

De zwem club

'Michelle Visser weet
de lezer echt te raken.'
Hebban.nl

ROMAN

De zwemclub

ISBN 9789020556698
ISBN e-book 9789020556704
NUR 340

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruik gemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn schrijvende vriendinnen:

Kim, Aline, Vera en Mariska.

Wat hebben we toch een mooi beroep. En als
het moeilijk is, zijn we er voor elkaar.

Joke

‘*Girls just wanna have fun!*’ Joke zet de radio harder en zingt uit volle borst mee met Cyndi Lauper. Heupwiegend loopt ze door de slaapkamer terwijl ze haar supermarktjasje uittrekt en op een hangertje voor het halfopen raam hangt. Ze had een vroege kassadienst vanmorgen en zat stipt om acht uur op haar plek. Vier uurtjes later liep ze met verende tred naar buiten en straalde de wereld haar tegemoet. Vandaag is een fijne dag, een geweldige zelfs. Precies een dag voor de vrolijke gekkigheid van Cyndi. Want ook al is Joke allang geen jonge meid meer, dat betekent niet dat ze is ingedut. Slechts gekleed in haar ondergoed zwaait ze haar armen in de lucht en juicht mee: ‘*That’s all they really want. Girls just wanna have fun.*’

Nog voor Cyndi aan het einde van haar nummer is gekomen, zakt Joke neer op haar bed. De wil om gek te doen is er, de energie in haar lijf een stuk minder en ze puft als een stoomtrein. Toch ligt er een brede lach op haar gezicht. Ze verheugt zich al maandenlang op de dag van vandaag, en nu schijnt de zon ook nog eens voluit. Beter kan gewoon niet. Over een uur treft ze de vaste kern van de vrijwilligersploeg, mensen die ze haar vrienden mag noemen, al zien ze elkaar tussen oktober en april niet. Maar vandaag, begin mei, is het startsein voor de groep om weer een hecht geheel te

vormen. En er staat hun meteen flink wat werk te wachten om de zwemvijver gereed te maken voor de seizoensopening aankomend weekend.

‘In de benen, meid,’ beveelt Joke zichzelf. Voor de passpiegel blijft ze staan en bekijkt zichzelf een moment kritisch. Ze is vierenvijftig jaar, en het is te zien. Ze was nooit superslank of atletisch gebouwd, maar ze had best een leuk lijf. Natuurlijk hebben de twee zwangerschappen van haar zoons Ivo en Tjerko lang geleden hun sporen nagelaten maar dat hoort erbij. Ze werd destijds vooral rond op allerlei plaatsen, maar wel op een vrouwelijke manier.

Wat haar lichaam nu overkomt, is van een andere orde. Sinds een tijdje heeft de overgang haar ingehaald en genadeloos toegeslagen. Haar taille ligt verstopt onder een zwemband van vet, terwijl haar bovenbenen juist dunner worden. Zonder de ondersteuning van een bh tuimelen haar borsten centimeters omlaag en haar billen tonen plat en futloos. Ze trekt haar neus op naar haar eigen spiegelbeeld. ‘Het is wat het is,’ concludeert ze vervolgens schouderophalend. Ze wrijft met haar handen langs haar verdwenen taille omlaag en klopt dan waarderend op haar heupen. ‘Jullie brengen me nog overal waar ik heen wil, lieve benen, en de rest werkt ook nog prima. Houden zo!’ Ze weet dat dat niet vanzelfsprekend is. En hoe ze er ook uitziet, ze zal de wereld binnenkort echt in badpak tegemoet treden. Maar vandaag nog niet. Ze schiet in een gemakkelijke broek en een wijdvallend shirt met luipaardprint. Sneakers eronder en ze is klaar om te gaan.

Beneden pakt ze haar tas en autosleutel en rijdt de bekende route naar de vijver, ondertussen nog steeds zachtjes zingend over meisjes die lol willen hebben.

Niet veel later draait ze voor de eerste keer dit seizoen het

toegangshek van het slot. Ze duikt onder een lange tak door die haar de weg belemmert. Een merel vliegt onder protesterend gekwetter weg: hoe waagt dat mens de natuurrust te verstoren! Joke kijkt de vogel lachend na. Wat is het hier toch een heerlijke plek, een paradijsje op aarde. Dan komt haar werklust naar boven en ze noteert in gedachten een lijstje van taken die in de komende dagen afgevinkt moeten worden: flink snoeien, afgevallen blad en takken wegvegen, prullenbakken neerzetten, de voorraden nalopen en boodschappenlijsten maken, het meubilair uit de opslag halen en nog meer. Diep in gedachten verzonken, loopt Joke een rondje over het terrein, de verzamelde eenden daarbij verjagend met haar aanwezigheid. ‘Jongens, jongens, wat hebben jullie er weer een viezigheid van gemaakt,’ zegt ze opgewekt. Veertjes en een grote hoeveelheid poep liggen op de vlonder aan de waterkant waar binnenkort de bezoekers hun handdoeken willen uitspreiden. Als het regent, spoelt het meestal vanzelf wel weg, maar omdat het al een tijdje droog is, moet er straks iemand flink met vijverwater en een bezem in de weer. De eenden snateren in protest tegen haar aanwezigheid. Sommige springen in het water en zwemmen een eindje weg, andere blijven waakzaam liggen.

‘Joke!’ klinkt het opgetogen.

Joke draait zich om en ziet Gea het terrein oplopen. ‘Goedemorgen meid, jij bent er vroeg bij. Ik heb nog geeneens de koffie lopen,’ roept ze terug.

‘Geen punt, dat is ook mijn taak! Kom hier, wil je? Hoe gaat het met je? Wat heerlijk om elkaar weer te zien.’ Gea’s gezicht is een en al rimpels en gulle lach. Ze slaat haar armen om Joke heen en omhelst haar stevig. Dan wijst ze naar haar grote boodschappentas en zegt: ‘Appeltaart, twee stuks, voor de liefhebbers.’

‘Heerlijk. Kom, laten we de boel klaarzetten voor de rest er ook is.’

Terwijl ze druk in de weer zijn met koffie- en theezetten, de taarten in punten snijden en servies uit de kastjes tevoorschijn halen, druppelt de rest van het vaste team binnen. Er zijn ongeveer evenveel mannen als vrouwen, van wie de meeste de pensioenleeftijd hebben bereikt. ‘Gezellig, gezellig,’ verklaart iemand handenwrijvend. Een viertal mannen haalt het hangslot van de grote opslagschuur, verwijdt het afdekplastic van de stapels kunststofstoelen die daar zijn weggezet in september van het afgelopen jaar, en brengt ze naar het terras. Enkele vrouwen schuiven er gezellige zitjes van terwijl weer een ander parasols tevoorschijn haalt en hier en daar in een voet steekt. De zon heeft vandaag al net zoveel zin in de dag als de groep vrijwilligers.

‘Koffie!’ roept Gea luid.

‘Mét appeltaart,’ vult Joke aan.

Iedereen zoekt een plekje, krijgt koffie of thee met gebak en dan begint het grote bijpraten en plannen maken voor het komende zwemseizoen.

Een paar uur later heeft het clubterrein een transformatie ondergaan. Er is geveegd en schoon gesopt tot het blinkt. De mannen van het onderhoudsteam zijn in de weer om winterse stormschade aan de omkleedruimte te herstellen. Anderen halen de drijvende balkenafzetting tevoorschijn die op het vijveroppervlak wordt gelegd om zo het zwemgedeelte van de rest van de vijver af te bakenen. Het gebied voor de zwemmers bestaat uit een ruime rechthoek, waarbij de langste zijde zo’n tweehonderd meter telt. De mannen maken een afspraak om morgen met het roeibootje de vijver op te

gaan om de afscheiding te plaatsen.

Gea heeft inmiddels een enorme waslijst aan boodschappenwensen genoteerd en stelt voor om morgen samen met Joke naar de Makro te rijden. Dan besluit ze dat ze een paar sterke mannenarmen nodig hebben om al die flessen frisdrank en pakken appelsap en wat-al-niet-meer in de auto te tillen. ‘Wie o wie?’ roept Gea met nogal schelle stem naar de verzamelde mannen verderop.

‘Gé, ik heb een beter idee,’ oppert Joke. ‘Mijn Tjerko kan wel mee, dan mag hij die spierballen van hem eens nuttig inzetten.’

Ondertussen worden er nieuwe T-shirts met het logo van de zwemclub uitgedeeld om te dragen tijdens ieders vrijwilligersdienst en dan wordt een voorlopig dienstrooster opgesteld voor de eerste week na opening. Naast een tweetal vrijwilligers is er ook elke dag een betaalde en gediplomeerde badmeester aanwezig, die verantwoordelijk is voor de veiligheid in en rondom het zwemwater. Al jarenlang wisselen de badmeesters Jan-Jaap, Carola en Shirley elkaar daarbij af. Het is een fijne club mensen bij elkaar.

‘Beste mensen, laten we het er voor vandaag maar bij houden,’ stelt Joke uiteindelijk voor, als ze ziet dat mensen uitgeblust ogen. ‘Laten we er met elkaar een mooi zwemseizoen van maken.’

Pascal verheft zijn stem: ‘Joke, namens ons allemaal, ontzettend bedankt dat je weer een seizoen de ondankbare taak van hoofd vrijwilligerstaken op je neemt. Het is meer werk dan het lijkt, en zonder jouw inzet zouden we niet kunnen draaien zoals we doen.’

Abe zegt luid: ‘Op Joke!’

‘Op Joke!’ klinkt het van alle kanten.

Joke krijgt het snikheet van alle lof, of zou dat weer een opvlieger zijn? Ze veegt met haar hand door haar natte nek en vlucht met het dienstrooster het badmeesterskantoor in.

Die avond staat ze in een pan te roeren, in afwachting van haar jongste zoon. Ze heeft een paar flesjes bier in de koelkast staan, maar weet nu al dat Tjerko dat zal afslaan. In tegenstelling tot zijn broer Ivo, die de werkdag stevast afsluit met een pilsje. Ze zijn erg verschillend, haar twee volwassen zoons, maar ze houdt van allebei evenveel en is zo trots op ze dat de tranen haar in de ogen kunnen springen. In beide mannen ziet ze trekken en eigenschappen van hun vader Arie terug, iets dat ze vroeger gewoon grappig vond maar wat haar tegenwoordig hevig aangrijpt. Als ze daar nu aan denkt, voelt ze de waterlanders al opkomen en ze veegt met haar mouw over haar oogleden. Ophouden nu, beveelt ze zichzelf. Ook dat zal die vervelende overgang zijn: haar emoties pieken tegenwoordig om het minste of geringste, iets dat ze helemaal niet van zichzelf kent.

Ze doet haar keukenschort af, en kijkt de kleine woonkamer rond. Alles bevindt zich in één vertrek: zitgedeelte, eetgedeelte en keuken. In totaal net geen vijftientig vierkante meter, bepaald geen paleis. Toch pasten zij en haar drie mannen er allemaal in, en hadden ze het goed met elkaar. Nu voelt het huisje van de woningbouwvereniging soms te groot voor haar alleen. Ivo heeft voorzichtig geopperd of ze misschien liever ergens anders wil gaan wonen. ‘Omdat je hier zoveel herinneringen aan pap hebt,’ merkte hij op. Maar dat vindt ze juist fijn. Want ook al is Arie er al een paar jaar niet meer in levenden lijve bij, ze houdt hem nog steeds dichtbij. Ze weet wat hij ergens van zou denken en wat hij zou zeg-

gen. ‘Alweer een pantervelletje, schat?’ zou hij vragen als ze een nieuwe blouse in de kast hing tussen drie soortgelijke kledingstukken. En als hij een goede bui had, zou hij eraan toevoegen: ‘Niemand staat het mooier dan jou.’ Dit huis is de plek van Arie en haar samen, dat laat ze nog niet los. Voorlopig gaat ze nergens anders heen.

Ze hoort iets, kijkt uit het raam en ziet Tjerko zijn bestelbusje aan de stoep parkeren. Zijn spierbundels lijken elke keer dat ze hem ziet nog omvangrijker te zijn, maar ze weet dat dat niet kan. Ergens moet toch een einde aan de groei zitten?

Ze loopt het piepkleine halletje in en opent de voordeur. ‘Daar ben je,’ zegt ze op een toon waarin ze zelf de blijdschap hoort doorklinken. Ze opent haar armen breed. ‘Kom hier en laat je ouwe moeder je omhelzen.’

Tjerko komt rechtstreeks van zijn werk en draagt een trainingspak met het logo van de sportclub waar hij zijn tijd doorbrengt. ‘Hai mam,’ zegt hij en hij kust haar wang en slaat zijn grote armen voorzichtig om haar heen. Hij veegt met een vinger over haar kin en toont een rood spatje saus. ‘Bolognese?’

‘Het is bijna klaar, ik weet dat je honger hebt na het werk. Kom binnen, jongen.’

Niet lang daarna zitten ze aan tafel. Tjerko heeft melk naast zijn bord staan maar Joke geniet van een glas rode lambrusco. ‘Normaal doe ik dat niet doordeweeks, maar als mijn zoon thuis is, is het feest,’ zegt ze genietend.

Tjerko schuift lepels vol spaghetti zijn mond in en vult zijn bord binnen vijf minuten voor een tweede portie.

‘Neem lekker, je kunt het hebben,’ zegt Joke met een blik op zijn sportieve lijf. ‘Ik daarentegen kom al aan van de geur van eten.’ Ze kijkt omlaag en knijpt zacht in haar buikrol.

‘Wil je daaraan werken?’ vraagt Tjerko. Hij kauwt zijn eten weg en vervolgt: ‘Ik weet dat je niet van sporten houdt, maar misschien kan ik je wel op weg helpen. Op jouw leeftijd is het sowieso verstandig om aan krachttraining te gaan doen. Elk jaar dat je ouder wordt, verlies je meer spierweefsel, tenzij je daar actief iets tegen doet. Als vijftiger is het toch goed om aan de toekomst te denken. Hoe je nu leeft, bepaalt hoe je er over tien, twintig en dertig jaar aan toe bent.’

Joke heeft plezier om de passie die hij voor zijn werk heeft. Dit is wat haar zoon sinds enkele jaren doet, en wat hem gelukkig maakt: niet alleen zelf aan een afgetraind lichaam werken, maar ook anderen daarbij helpen als trainer. Ze weet dat hij juist enorm gedreven is om de van nature minder sportieve mensen te motiveren. En dat verdient applaus, vindt Joke. Maar ze heeft er geen behoefte aan zijn nieuwe project te worden. Heel even schiet haar te binnen dat ze zelf vanochtend vroeg nog voor de spiegel stond en haar lichaam een sneue vertoning vond worden. Maar dat is háár zaak. ‘Eet jij nou maar je bord leeg, en bewaar die verhalen voor je klanten,’ zegt ze beslist. Ze pakt demonstratief de fles lambrusco en schenkt haar glas nogmaals vol.

Tjerko grijnst. ‘Wacht maar af, ik krijg jou nog wel aan het gewichtheffen. Dat zul je zien.’

Joke verslikt zich haast in haar wijn, bij de gedachte alleen al.

Pas als ze later die avond weer bij de deur staan om afscheid te nemen, schiet het haar te binnen dat ze zijn hulp wilde vragen bij het boodschappen tillen voor de zwemclub. ‘Het is alleen voor deze ene keer,’ legt ze uit. ‘Bij de opening van het seizoen zorgen we altijd voor een grote beginvoorraad. Lukt jou dat morgenochtend?’

‘Ja, hoor. Ik hoef pas om twee uur ’s middags op mijn werk te zijn, dus zal ik je om halftien ophalen?’

‘Dat dacht ik al. En halftien is prima. Dan rijden we langs Gea om haar ook op te halen en vandaar door naar de groothandel. Dank je wel, je bent een schat.’

Ze zwaait hem na als hij weggrijdt en gaat naar binnen om na te genieten van de fijne avond. Als ze langs de spiegel in het halletje loopt, blijft ze staan en spant haar linker biceps aan. Het resultaat is niet indrukwekkend. Ze haalt haar schouders op en loopt door.

Eén zomer, vier heel verschillende mensen.

Aan het eind van het zwemseizoen zal niets nog hetzelfde zijn.

Sophie kampt na haar rechtenstudie met een burn-out. Weduwe Joke twijfelt of ze zich nu wel of niet opnieuw moet openstellen voor de liefde. Alex vadert over twee jongens en draagt een groot schuldgevoel met zich mee. Mireille houdt van alles wat groeit en bloeit en bevindt zich graag in de natuur, maar moet elke dag haar reislustige dochter missen. Zodra het zwemseizoen aanbreekt, kruisen de levens van deze vier verschillende personen elkaar bij de natuurvijver.

Aan de waterkant ontstaan nieuwe vriendschappen, lijken problemen ineens minder onoverkomelijk en bloeit zelfs voorzichtig de liefde op. Maar intussen dreigt er ook een groot gevaar, dat het voortbestaan van de geliefde zwemclub op losse schroeven zet. Voor het behoud van de zwemvijver is het hoog tijd om in actie te komen en de natuur weer op één te zetten – voordat het te laat is.

MICHELLE VISSER (1973) is getrouwd en woont in Twente. Ze schrijft graag hedendaagse feelgoodromans over thema's die ertoe doen. Voor *De zwemclub* verdiepte ze zich in de waarde van de natuur voor ons persoonlijke welzijn en het belang van milieubescherming.

Z&K

NUR 340

www.zomerenkeuning.nl